

ANIČKA ČILI ŽIVOT KOTĚTE

ANEB JAK SE STÁT KÝMKOLIV

CHRISTIN JAMES

ANIČKA
ČILI ŽIVOT KOTĚTE

aneb jak se stát kýmkoliv

Christin James

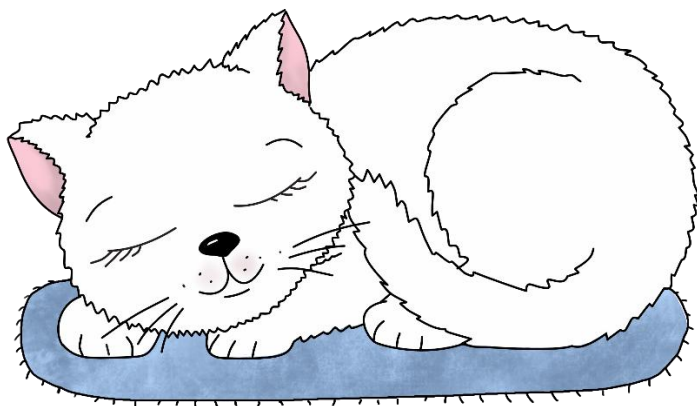
PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat naší kočičce Aničce, že mě inspirovala k sepsání těchto povídek. Rodině a přátelům, kteří mě ve psaní podporují. Martině Černé za nádherné ilustrace. Janě Osičkové, Zuzaně Šůrové a Petře Turnové, které jako první četly tyto povídky a daly mi zpětnou vazbu.

Má velká vděčnost patří také Kornelii Vagašiové. Její postřehy mi pomohly doladit detaily, díky kterým máte nyní možnost přečíst si můj příběh v této podobě.

Paní Vlastě Brtníkové March za podporu a pomoc s vydáním této e-knihy.

PŘEDMLUVA- MŮJ ŽIVOT

Ahoj všem. Dovolte, abych se představila. Jsem Anička, jsou mi dva roky, jsem bílá a jsem jedna ze tří adoptovaných kočiček v naší rodině. Sice jsem nejmenší a nejmladší ze všech, ale to vůbec nevadí. Nová maminka mi říká, že někdy vydám za tři, i když vůbec nechápu, o čem to mluví.

Nepamatuji si, jak se to stalo, že jsem jako malá zůstala sama, jestli mě má skutečná maminka opustila nebo zda jsem se ztratila. Z vyprávění jsem se dozvěděla, že jsem málem umřela. Pamatuji si jen to, že mě zachránil nějaký postarší pán, který mě našel v okénku ve sklepe. Když ke mně přistoupil, všiml si, jak jsem hladová a smutná. Jeho obří ruce mě objaly a díky tomu jsem se cítila v bezpečí. V ten moment jsem věděla, že se o mě postará. Vzal mě k sobě domů a stále

mě krmil a zahříval, abych zůstala naživu a mohla tak světu ukázat, co ve mně je. U staříka žil ještě jeho dospělý vnuk Jiřík. Oba jsem si velmi oblíbila. Hráli si se mnou, mazlili se se mnou, dávali mi kapsičky, granulky a vodu. A já jsem začala říkat staříkovi „dědečku“.

S námi v bytě bydleli ještě dva kočičí bráškové. Také byli adoptovaní. Hned mě mezi sebe přijali, a tak jsem i díky nim cítila, že mám skutečnou rodinu. I když mi pořídili vlastní pelíšek, stejně jsem vždy spinkala, kde jsem chtěla. Na parapetu, abych si nahřála kočičí zadek, anebo u Jiříka, u kterého jsem se cítila v dobře.

Nejstarší bráška se jmenuje Čertík. Aby taky ne, když jeho kočičí zadek tvoří dlouhé a černé chlupy. Vypadá jako Salem ze seriálu Sabrina, mladá čarodějnice.

Druhý bráška se jmenuje Filip a je krátkosrstý a strakatý. Filip si velmi rád hraje na schovku. V tom je naprostý přeborník. Někdy se schová tak dobře, že ho naši dospělí kamarádi, kteří si nás nechali, nemohou najít třeba několik hodin, a to hledají opravdu všude. Najdou ho až tehdy, když je celý byt vzhůru nohama, anebo nakonec vyleze sám, aby ukázal, že vyhrál.

Jenže z nového domova jsem se neradovala dlouho. Když už jsem si myslela, že jsem našla rodinu, kde si mě nechají, tak mě potkalo další neštěstí. Jiřík jednou přišel domů a byl strašně smutný. Šla jsem se ho zeptat, proč si se mnou nejde s dědečkem hrát a kde vůbec dědeček je. Jak to, že přišel sám? Jiřík si sedl na židli, vzal si mě na klín, začal mě hladit po hřbetě a rozplakal se. Nechápala jsem, co se děje. Jeho slzy se valily po jeho tváři rychleji, až mi začaly kapat na můj kočičí zadek. Dokonce přiběhli i bráškové, aby se podívali, co se to děje.

„Co se stalo? Proč brečíš?“ ptala jsem se. „Kde je dědeček?“

„Děda musel odejít a už se nevrátí,“ odpověděl Jiřík. Pak se zarazil a udiveně se na mě podíval. „Ty mluvíš?“ zeptal se nevěřicně.

Nechápala jsem, o čem to mluví. Vždy jsem na něj takto mluvila, ale je pravda, že jen málokdy mi odpověděl. Nyní to bylo jiné. Rychle jsem se tedy ptala dál.

„A kam musel odejít? Tak půjdeme za ním!“ rozhodla jsem a seskočila mu z klína. Jiřík se však nezvedal. Stále plakal.

„Tam, kam dědeček odešel, nemůžu zatím ani já a ani ty,“ řekl.

„A proč?“ podívala jsem se na něj smutně.

„Děda odešel do nebe. Ale neboj, já se o vás tři postarám.“ Vzal si mě na klín a zase mě začal hladit po hřbetě. Teprve když mi došlo, co tím Jiřík myslel, bylo mi smutno. Dědeček mi chyběl.

Takže Jiřík je můj nový páníček. Je to teď vlastně takový můj tatínek. No jo, ale tatínek musí mít i svoji maminku. A my maminku nemáme.

„A kdo se postará o tebe? Musíme ti najít nějakou maminku,“ rozhodla jsem se. Hned jsem se však zarazila: „Ale kde ji najdeme? S brášky jsme celé dny jen doma a sem nikdo nechodí. Asi těžko sem někdo přijde, zaklepe na dveře a řekne: Ahoj, já jsem vaše nová maminka.“

„Neboj se, Aničko, však ona se nějaká maminka, která by s námi zůstala, najde,“ uklidňoval mě můj nový táta. To ovšem ještě netušil, jak blízko pravdě je.

Předtím mě však čekalo jiné překvapení. Tu noc jsem spinkala u něj, aby nám nebylo tak smutno. Najednou mě cosi vyrušilo. Otevřela jsem očička a přede mnou stál dědeček.

„Dědo?“ zeptala jsem se ho. On si jen přiložil prst na ústa, aby mi naznačil, že mám být potichu.

„Dal jsem ti dar, Aničko, mluvit s lidmi tak, aby ti rozuměli. Máš totiž v sobě velké schopnosti, které je třeba objevit, a ten dar ti k tomu pomůže,“ pošeptal mi do ouška.

V tu chvíli se mé oči ale pod tíhou únavy zavřely, a když se mi je po chvíli podařilo opět otevřít, dědeček již nikde nebyl.

Byl květen a všude všechno kvetlo. Jednoho dne odpoledne si táta se mnou vůbec nehrál. Místo toho, si hrál s tou divnou věcí, na které se pořád mění obrázky a které říká telefon. Večer šel do práce a když ráno přijel, tak opět jen koukal na telefon. A tak to šlo několik dní po sobě. Pořád se díval, zda se na telefonu neobjevilo něco nového, a jakmile ano, tak se na něj jen usmíval. Pak mi došlo, že se možná objevila nějaká maminka. Jednou v neděli se totiž hezky oblékl a byl strašně nervózní. Vyzkoušel snad tucet kousků oblečení, než si nějaké vybral. Také se navoněl, což normálně nedělal. Hlavně ne v neděli. Všechny nás pohladil a řekl, že přijede brzy.

S brášky jsme vyskočili na parapet a koukali, jak nasedá do auta a odjíždí kdo ví kam. Za několik hodin přijel a bylo na něm něco zvláštního. Ale co? Pořád jsem ho zkoumala. A pak jsem na to přišla. Vždyť on se usmívá od ucha k uchu! Večer, když zase pořád koukal na telefon, jsem mu vyskočila na klín. On mě vzal do rukou, pohlédl

mi do očí a pošeptal: „Řeknu ti tajemství. Asi jsem nám našel maminku.“

A taky že jo. Asi tak o týden později nám ji přivezl ukázat. Však ji také musíme schválit, to se přece sluší a patří. Co kdyby byla nějak zlá anebo nás neměla ráda? To bychom jí hned ukázali, co v nás je. Bráchové mě v tom však nechali samotnou. Když přišla, sedla si v kuchyni na židli a nás táta představil. Jenže Čertovi to bylo tak nějak jedno, ten byl rád že leží na svém škrabadle a nikdo po něm nic nechce, a Filip, ten se šel hned přivítat a mazlit se, jako kdyby se znali odjakživa. Zrádce! Jen já byla stále ve střehu.

Byla to vysoká, dlouhovlasá blondýnka. Přiznám se, že mě zaujaly její zelenošedé oči, ale to na mé opatrnosti nic neměnilo. Tatínek si sedl vedle ní, zatímco si vzala Filipa na klín a začala ho hladit.

Několik týdnů poté se k nám nastěhovala a to pak táta na mě neměl skoro vůbec čas. Pořád se věnoval jen jí. Ona se snažila skamarádit, tím že se se mnou chtěla mazlit, ale já nechtěla. Vzala mi mého tátu. Tak jsem si to teda nepředstavovala. A tak to šlo několik týdnů. Nakonec jsem ale zjistila, že je hodná, a tak jsem k ní začala chodit spát, když byl táta v noci v práci, aby jí nebylo smutno. Když už to vypadalo, že nová maminka u nás zůstane napořád, začala jsem si více všímat toho, co dělá. Například stále říkala tátovi, že každý může být tím, kým chce, jen si za tím musí jít. A že je jedno, kdo to je.

A tak mě jednou v noci něco napadlo. Jestlipak to platí i pro kočky? Třeba není mým osudem být jen mazlivá, přítulná kočička, ale že také můžu být, čím chci. No jo, ale čím bych asi tak mohla být?

Zápasníci? To by přece šlo. Bitky s brášky mě baví a skoro vždy vyhraju. Třeba bych se mohla dostat až na olympiádu! Jak že to říkala maminka?

„Musíš se tím skutečně stát, uvnitř, chovat se a cítit se, jako bys tím už byla, a ono to přijde. Zkus to a uvidíš.“

Dobře. Musím tím být. To nebude tak těžké. A tak jsem začala zkoušet vše, co mě napadlo. Zkusila jsem být modelkou, sprinterkou, spáčem, dokonce i zpěvačkou. Jediné, co jsem získala, bylo to, že jak tatínek, tak maminka na mě jen křičeli, ať přestanu dělat blbosti.

Nechápala jsem to. Takže táta může a já ne? To je mi teda nespravedlnost! Já jsem se však odbýt nenechala. Pokračovala jsem se svým výcvikem dál, i když se to doma moc nelíbilo.

Jednoho dne, když jsem zkoušela běh přes překážky (překážky byli bráškové), mě maminka dlouho pozorovala. A zřejmě jí došlo, o co se snažím. Začala mě totiž podporovat a pomáhat mi najít mé celoživotní poslání. Od té doby začínala každý den otázkou: „Tak čím chceš dneska být, Andulko?“